अध्याय नववा प्रारंभ

श्रीगणेशाय नमः ।। हे सगुणस्वरूपा रूक्मिणीवरा । हे चंद्रभागातटविहारा । श्रीसंतवरदा शारंगधरा। पतितपावना दयानिधे ।। १ ।। लहानांवाचून मोठ्यांचा । मोठेपणा न टिके साचा। पतिताविण परमेश्वराचा । बोलबाला होणे नसे ।। २ ।। आम्ही आहोत पतित । म्हणून तुला म्हणतात । पावनकर्ता रूक्मिणीकांत । हे आतां विसरू नको ।। ३ ।। परिस लोहाला सोने करी। म्हणून त्याचे महत्त्व भूमीवरी । ओहोळ पोटी घे गोदावरी । म्हणून म्हणती तीर्थ तिला ।। ४ ।। याचा विचार करावा । चित्तीं आपुल्या माधवा । दासगणूला हात द्यावा । बुडूं न द्यावें कोठेंही ।। ५ ।। असो गोविंदबुवा टाकळीकर। एक हरिदास होता थोर । तो कराया किर्तनगजर । शेगांवासी पातला ।। ६ ।। तेथे शिवाचे मंदिर । पुरातन होते साचार। ज्याचा केला जीर्णोद्धार। मोटे नामक सावकारें ।। ७ ।। अलिकडच्या श्रीमंताला । मंदिरांचा कंटाळा । मोटारी क्लब बायसिकला। याचें प्रेम बहु असे ! ।। ८ ।। तैसा न मोटे सावकार । श्रीमंत असून भाविक फार । त्यानेच हा जीर्णोद्धार। केला असे मंदिराचा ।। ९ ।। म्हणोन मोट्यांचें मंदिर । वदूं लागले नारीनर। आतां पुढचा प्रकार । काय झाला तो ऐका ।। १० ।। त्या मोट्यांच्या मंदिरी । उतरले टाकळीकर कथेकरी। त्यांचा घोडा समोरी । बांधला होता मंदिराच्या ।। ११ ।। घोडा अतिद्वाड होता । कोणासही मारी लाथा। समोरून कोणी येता । त्यास चावे कुत्र्यासम ।। १२ ।। तोडी चऱ्हाटें वरच्यावरी । स्थिर न राहे क्षणभरी । कधीं कधीं कांतारीं । त्यानें जावें पळोन ।। १३ ।। खिंकाळें रात्रंदिवस । वाईट खोड्या बहुवस । आल्या होत्या मुक्कामास । श्रोते तया घोड्याच्या ।। १४ ।। लोखंडाच्या साखळ्या । होत्या त्यासी बांधण्या केल्या। त्या या समयीं राहिल्या । टाकळीमाजीं विसरून ।। १५ ।। चऱ्हाटानें कसा तरी । घोडा मंदिरासमोरी। बांधुनिया कथेकरी। निजले जाऊन शय्येला ।। १६ ।। रात्र झाली दोन प्रहर । तमें आक्रमिलें अंबर । दिवाभीतांचे घूत्कार । होऊ लागले वृक्षांवरी ।। १७ ।। टिटव्या 'टी टी' शब्द करिती । वाघुळे भक्ष्या धुंडिती । पिंगळे बसून वृक्षावरी । किलबिल करूं लागले ।। १८ ।। सामसूम जिकडे तिकडे । बंद झाली कवाडें । कोठेंही ना दृष्टि पडे।

एकही माणूस रस्त्यांनीं ।। १९ ।। ऐशा रात्रसमयास । श्रीगजानन पुण्यपुरूष । घोडा बांधल्या ठायास । येते झालें सहजगती ।। २० ।। जें जें कोणी द्वाड असती । त्यांना सुधारण्याप्रती । साधुपुरूष अवतार घेती । ईशाज्ञेनें भूमीवर ।। २१ ।। औषधाचे प्रयोजन । रोगा निवारण्याकारण । तेवि द्वाडांचे द्वाडपण । साधुसंत निवारिती ।। २२ ।। असो गजानन घोड्यापासी । आले रात्रसमयासी । जाऊनी निजले अति हर्षी । चहूं पायांत घोड्याच्या ।। २३ ।। मुखे भजन चालले होतें । 'गणी गण गणांत बोते' । या सांकेतिक भजनातें । जाणण्या कोण समर्थ हो ? ।। २४ ।। त्या सूत्ररूप भजनाचा । अर्थ ऐसा वाटतो साचा । गणी या शब्दाचा । अर्थ मोजी हाच असे ।। २५ ।। जीवात्मा म्हणजे गण । तो ब्रह्माहून नाही भिन्न । हे सुचवावया कारण । गणांत हा शब्द असे ।। २६ ।। बोते हा शब्द देखा । अपभ्रंश वाटे निका । बाते हा शब्द ऐका । तेथे असावा नि:संशय ।। २७ ।। बाया शब्दें करून । घेतले पाहिजे मन । तें हें आहे सर्वनाम । शब्दाऐवजी आलेलें ।। २८ ।। म्हणजे मना समजे नित्य । जीव हा ब्रह्मास सत्य । मानूं नको तयाप्रत । निराळा त्या तोचि असे ।। २९ ।। 'गिण गिण गिणांत बोते' । कोणी 'गणी गण गणांत बोते' । ऐशीं आहेत दोन मतें । या भजनाविषयी शेगांवी ।। ३० ।। त्यासी न आपुले प्रयोजन । आपणा कथेसी कारण । महाराज निजले येऊन । चौपायांत घोड्याच्या ।। ३१ ।। वरील भजन मुखानें । चालले होते आनंदानें । वाटे या भजनरूप सांखळीनें । घोडा बांधूनी टाकिला ।।३२।। गोविंदबुवांच्या अंतरी । धास्ती होती जबर खरी । म्हणून तो वरच्यावरी । उठून पाहे वारूला ।। ३३ ।। तो ठाण्यावरी घोडा शांत । ऐसें पडता दृष्टीप्रत । गोविंदबुवांच्या चित्तांत । अति नवल वाटलें ।। ३४ ।। तो आपुल्या मनीं म्हणे । हें ऐसें झालें कशानें । कां कांही आजारानें । व्याप्त झाला घोडा हा ।। ३५ ।। म्हणूनी राहिला शांत । हें न कांही कळों येत । हा ऐसा आजपर्यंत । नाहीं कधीच स्थिरावला ।। ३६ ।। हें काय आहे तें पहाया गेलें । तो एक माणूस दिसलें । चोहों पायांत निजलेलें । त्या द्वाड घोड्याच्या ।। ३७ ।। अति निकट येऊनी । पाहूं लागले निरखूनी । तों दिसलें कैवल्यदानी । तेथे गोविंदबुवाला ।। ३८ ।। ते म्हणालें मनांत । घोडा कां झाला शांत । हें कळले कारणासहित । मजलागी येधवां ।। ३९ ।। समर्थांच्या सहवासें । घोडा शांत झालासे । जेथें कस्तुरी तेथें नसे । दुर्गंधाला थारा कदा ।। ४० ।। समर्थांच्या पायावरी । गोविंदबुवानें अत्यादरीं । शिर

ठेविलें निर्धारी। अष्टभाव दाटले ।। ४१ ।। मुखें करूं लागले स्तवन । आपण खरेच गजानन। विघ्नांचे करितसा कंदन । याचा प्रत्यय आज आला ।। ४२ ।। माझा घोडा द्वाड अती। सर्वही ज्याला भीती। तेथेच आलात गुरूमूर्ती । हरण्या त्याचा द्वाडपणां ।। ४३ ।। ह्या घोड्याच्या अचाट खोडी। चालता मध्येंच मारी उडी। क्षणाक्षणा मागल्या झाडी । हा दुगाण्या ! महाराज ! ।। ४४ ।। मी गेलों होतों कंटाळून। म्हणून बाजारालागून। गेलो विकाया कारण। परी न कोणी घेई या।। ४५।। मी फुकटही लागलो द्याया । परी न कोणी तयार घ्याया । त्यावरी आपण केली दया । हें झालें फार बरें।। ४६।। आम्हां कथेकऱ्याचें । घोडे पाहिजे गरीब साचें । घरामाजी धनगराचे । नाही वाघ कामाचा।। ४७ ।। ऐसा झाला प्रकार । घोडे झाले गरीब फार। जडजीवांचा उद्धार । करण्यास स्वामी अवतरले।। ४८।। घोड्यास म्हणाले, आता गड्या । करूं नकोस येथून खोड्या । त्या येथेंच रोकड्या । द्याव्या अवघ्या सोडून।। ४९।। तूं शिवाच्या समोरीं । याचा विचार कांही करी। वागत जावें बैलापरीं। त्रास न देई कवणातें ।। ५० ।। ऐसे त्यासी बोलून । गेले निघून दयाघन । कृपाकटाक्षें करून । पशूही ज्यानें आकळिला ।। ५१ ।। असो श्रोते दुसरे दिवशीं । मळ्यांत असता पुण्यराशीं। आले गोविंदबुवा[१] दर्शनासी । घोड्यावरी बैसून ।। ५२ ।। घोडा गोविंदबुवांचा। शेगांवासी ठाऊक साचा। कोश अवघ्या खोड्यांचा । भीत होते त्यासी जन।। ५३।। तो मळ्यांत आलेला पाहून । लोक बोलले त्याकारण। गोविंदबुवा ही घेऊन। पीडा कशास येथें आला।। ५४।। मुलें बायका मळ्यांत । आहेत पहा वावरत । तुमचा घोडा करील घात । सहज लीलेने कवणाचा ।। ५५ ।। गोविंदबुवा त्यांसी वदले । तुमचें म्हणणें मी ऐकिले । माझ्या घोड्यास शहाणें केलें। काल रात्रीं समर्थांनी ।। ५६ ।। त्यानें खोड्या दिल्या टाकून । झाला गोगलगाईसमान। आता भ्यावयाचें कारण। कांहीं न उरलें कोणाशी ।। ५७ ।। चिंचेखाली उभा केला । टाकळीकरांनी[२] घोडा भला । चऱ्हाटांवाचूनी राहिला । उभा तो एक प्रहर ।। ५८ ।। भाजीपाला कोवळा घास। मळ्यांत होता विशेष । परी ना लाविलें त्यास। तोंड घोड्यानें एकाही ।। ५९ ।। पहा संतांची केवढी शक्ती। पशुही आज्ञेत वागती। पत्र्यांत[३] आरंभिली स्तुति । गोविंदबुवांनी समर्थांची ।। ६० ।।

1.Jmoª_mao 2. ~eu Qm`Sr`Sa (Jmoª_mao) 3.n{ma³ mPoS>r

श्लोक (पृथ्वी वृत्त)

अचिंत्य जगताप्रती कृति तुझी न कोणा कळे । असो खलहि केवढा तव कृपे सुमार्गी वळे ।
उणें पुढति ये तुझ्या खचित रत्नचिंतामणी । शिरीं सतत माझिया वरदहस्त ठेवा झणीं ।। १ ।।

ऐसी स्तुति करून । गेले गोविंदबुवा निघून । घोड्यास आपल्या घेऊन । टाकळी ग्रामाकारणें।। ६१।। प्रत्येक दिनी शेगांवी । यात्रा येई नवी नवी । कांहीं तरी धरून जीवीं । हेतु आपल्या श्रोते हो ।। ६२ ।। त्या यात्रेकरू मंडळीत। बाळापूरचे दोन गृहस्थ । आले कांहीं धरूनि हेत । समर्थांच्या दर्शना ।। ६३ ।। पथीं जातां एकमेकां । बोलू लागलें ऐसें देखा । पुढल्या वारीस गांजा सुका । येऊं आपण घेऊन ।। ६४ ।। कां कीं या गांजावर । समर्थांचें प्रेम फार। तो आपण आणिला जर । तरी कृपा होईल त्यांची ।। ६५ ।। लोक आणती बर्फी खवा । आपण गांजा नेऊं बरवा । गांठ धोतरां बांधून ठेवा। ना तरी विस्मृति होईल ।। ६६।। पुढल्या वारीस दोघेजण । आले दर्शनाकारण । परि गेले विसरोन । गांजा तों आणावया ।। ६७ ।। शिर ठेवितां पायांवरी । आठवण त्यांना झाली खरी । कीं नाहीं आणिला बरोबरी । गांजा तो आपण ।। ६८ ।। आतां पुढच्या वारीसी। दुप्पट आणू गांजासी । ऐसे बोलून मानसीं । दर्शन घेऊन गेले हो ।। ६९ ।। पुढल्या वारीस तेंच झालें । गांजा आणण्याचें विसरलें । कर जोडून मात्र बसलें । स्मृती नसे गांजाची।। ७०।। तैं स्वामी म्हणाले भास्करासी । पाहा जगाची रीत कैसी । गांठ मारून धोतरासी। विसरती जिन्नस आणावया ।। ७१ ।। जातीनें आहेत ब्राह्मण । तेंच आपुलें भाषण । करिती आपण होऊन। खोटे पहा सर्वांशी ।। ७२ ।। ब्राह्मणाचें भाषण । कदा नसावें अप्रमाण । या तत्त्वालागून । न जाणती चांडाळ ते ।। ७३ ।। द्विजे निजधर्म सोडिला । आचार विचार सांडिला । ह्यामुळें श्रेष्ठत्वाला । ते मुकलें सांप्रत ।। ७४ ।। बेटें मनीं नवस करिती। आणि हात हालवित येथें येती । अशानें का पूर्ण होती । त्यांच्या मनीचें मनोरथ ? ।। ७५ ।। बोलण्यांत पाहिजे मेळ । चित्त असावें निर्मळ। तरीच तो घननीळ । कृपा करितो भास्करा ।। ७६ ।। हे शब्द त्या दोघांसी। अति लागलें मानसीं । पाहू लागले एकमेकांसी । कुतूहल दृष्टीनें ।। ७७।। पाहा केवढें अगाध ज्ञान । आहे

यांचें परिपूर्ण । हा जगत्चक्षू गजानन । सूर्यापरीच असे हो ।। ७८ ।। आपण नवस केला मनीं । तों जाणिला समर्थांनीं । आतां येऊं घेऊनी । चला गांजा गांवातून ।। ७९ ।। ऐसा विचार करून उठले । गांवांत जाऊं लागले । गांजा आणावया भले । तै महाराज वदलें त्या ।। ८० ।। आतां शिळ्या कढीप्रत । कां हा ऊगा आणिता ऊत । सार नाहीं किमपि यांत । मी न हपापलो गांजाला ।। ८१ ।। आतां आणण्यां गांजाप्रत । नका जाऊं पेठेत । मेळ हमेशा बोलण्यांत । ठेवा तुम्ही आपुल्या ।। ८२ ।। लबाडाचे न हेतु पुरती । ही खुणगांठ बांधा चित्ती । तुमचे काम झाल्यावरती । मर्जी असल्या गांजा आणा ।। ८३ ।। पुढील आठवड्यांत तुमचें काम । होईल जा अत्युत्तम । परी कदा न चुकवा नेम । पांच वाऱ्या येथील करा ।। ८४ ।। कां कीं हा येथें स्थिर । आहे मृडानीपती कर्पूरगौर । ज्याच्या कृपेनें कुबेर । जगीं झाला धनपती ।। ८५ ।। जा नमस्कार त्यासी करा । गांजा आणावया न विसरा । परमार्थात खोटें जरा । बोलूं नये मानवांनी ।। ८६ ।। ऐसा उपदेश ऐकून । महाराजांशी वंदून । घेतले शिवाचें दर्शन । आणि गेले बाळापुरा ।। ८७ ।। पुढील आठवड्यामाजी भले । काम त्यांचें फत्तें झालें । तेही गांजा घेऊन आलें । शेगांवांत वारीला ।। ८८ ।। त्या बाळापूरची दुसरी कथा । तुम्ही ऐका श्रोते आतां । बाळकृष्ण नामें होता । बाळापुरात रामदासी ।। ८९ ।। कांता त्याची पुतळाबाई । परम भाविक होती पाही । दरवर्षी वारीस जाई । पायी सज्जनगडाते ।। ९० ।। पतिपत्नीचा विचार एक । पौष मासीं निघती देख । ओझ्यासाठी घोडे एक । घेऊनिया बरोबरी ।। ९१ ।। कुबडी कंथा दासबोध । सर्वे हें सामान अति शुद्ध । साधुत्वाचा नव्हता मद । तयासीं कीं चढलेला ।। ९२ ।। मार्गी चालतां ग्रामांतरी । प्रत्यही झोळी फिरवी खरी । त्या झोळीच्या भिक्षेवरी । नैवेद्य करी रामाला ।। ९३ ।। पौष वद्यात बाळापूर । सोडी नवमीला साचार । कांता असे बरोबर । पुतळाबाई नाम जिचें ।। ९४ ।। बाळकृष्णबुवा हातीं । चंदनाच्या चिपळ्या असती । पुतळाबाई करी साथी । झांज हाती घेऊन ।। ९५ ।। रघुपतीचा नाम गजर । करी पंथानें निरंतर । शेगांव, खामगांव, मेहेकर । देऊळगांवराजा पुढें ।। ९६ ।। आनंदीस्वामींस जालनापुरीं । वंदुनिया जांब नगरीं । जाय तेथे मात्र करी । तीन दिवस मुक्काम ।। ९७ ।। कां कीं तें ठिकाण । समर्थांचें जन्मस्थान । पुढें दिवऱ्यास येऊन । वंदन करी गोदेला ।। ९८ ।। पुढे बीड आंबेजोगाईचें । मोहोरी बेलेश्वर स्वामीचे । पट्टशिष्य समर्थांचे । डोमगांवी कल्याण ।। ९९ ।।

नरसिंगपूर पंढरपूर । नातेपोते शिंगणापूर । वाई आणि सातार । असे जे गडाच्या पायथ्याशीं ।। १०० ।। माघ वद्य प्रतिपदेला। तो येऊन पहुचे भला। श्रीसज्जनगडाला । नवमीच्या त्या उत्सवासी ।। १ ।। यथाशक्तीप्रमाणें । ब्राह्मणभोजन करावें त्यानें । श्रीस्वामीसमर्थाकारणें। खरा खराच रामदासी ।। २ ।। ऐसे रामदासी आतां । होणें कठीण सर्वथा । दासनवमीचा उत्सव होता । परत जाई त्याच मार्गे ।। ३ ।। ऐसा क्रम चालला। बहुत दिवस त्याचा भला। साठ वर्षे देहाला । गेली त्याच्या उलटून ।। ४ ।। माघ वद्य द्वादशीस। सोडून सज्जनगडास। निघावे परत जावयास । त्यानें आपुल्या बाळापुरा ।। ५ ।। असो वद्य एकादशीसी । बसला समर्थ समाधीपाशीं । आले दु:खाश्रु लोचनासी । शब्द न त्यासी बोलवें।। ६ ।। हे रामदास स्वामी समर्था ! । हे गुरूराया पुण्यवंता ! । माझे शरीर थकले आतां । वारी न पायीं होईल ।। ७ ।। जरी बसून वाहनातें । येऊं सज्जनगडाते । तरी तेंही कठीण दिसतें । मजलागीं दयाळा ।। ८ ।। नेम चालला आजवर । आतां पडूं पाहे अंतर । परमार्थासी शरीर । निकोप आधीं पाहिजे ।। ९ ।। तरीच सर्व घडें कांहीं । हे रामदासा माझे आई । हे म्हणण्याची जरूर नाहीं । आपण सर्व जाणतसा ।। ११० ।। ऐशी प्रार्थना करून। निजला शय्येस जाऊन। तों प्रभातकाळीं पडलें स्वप्न। बाळकृष्णबुवाला ।। ११ ।। स्वप्नीं म्हणालें रामदास । ऐसा न होई हताश । नको येऊं येथून खास। या सज्जनगडाते ।। १२ ।। माझी कृपा तुझ्यावरी । माझा उत्सव बाळापुरीं । करावा तूं आपुल्या घरीं। येईन मी नवमीला ।। १३ ।। तुला द्याया दर्शन । हे मानी प्रमाण वचन। आपुल्या शक्तीस पाहून । परमार्थ तो आचरावा ।। १४ ।। ऐसें स्वप्न पाहिलें । बाळकृष्ण आनंदलें। कांतेसह परत आले । बाळापुरास आपुल्या घरी ।। १५ ।। पुढे श्रोते दुसरे वर्षी । काय झालें माघमासीं । त्या बाळापुरासी । ते आतां अवधारा ।। १६ ।। माघ वद्य प्रतिपदेस । समर्थांच्या उत्सवास । आरंभ बाळापुरास । बाळकृष्णांनी घरीं केला ।। १७ ।। दासबोधाचें वाचन । रात्रीस हरिकीर्तन । दोन प्रहरीं ब्राह्मणभोजन । धुपार्ती अस्तमानाला ।। १८ ।। बाळकृष्णांच्या मनांत। विचार हाची घोळत। पाहूं कसे येतात । स्वामी समर्थ नवमीसी ।। १९ ।। बाळकृष्णांच्या वचनांनी। केली गांवकऱ्यांनीं । आपापसांत वर्गणी । उत्सवा साह्य करावया ।। १२० ।। ऐसा थाट बाळापुरा । नव दिवस झाला खरा। नववे दिवशी दोन प्रहरा । अघटित आले घडून ।। २१ ।। श्रीगजानन

साक्षात्कारी । श्रोते तया बाळापुरी । उभे राहिले दोन प्रहरी । नवमी तिथि लक्षून ।। २२ ।। बाळकृष्णांच्या द्वारांत। रामाभिषेक चालला आंत । लोक झाले विस्मित । गजाननासी पाहुनियां ।। २३ ।। म्हणूं लागले बुवासी । उठा उठा हो वेगेसीं । तुमच्या दासनवमीसी। द्वारीं पातले गजानन ।। २४ ।। त्यावरी बुवा म्हणाले । गजानन आले बरें झालें । त्याही संताचे लागले। पाय माझ्या घरासी ।। २५ ।। परी आजच्या दिनी साची । मी वाट पाहतो समर्थांची । त्या सज्जनगड निवासीयाची । आतूर होऊन ये ठायां ।। २६ ।। त्यांचा मसी करार आहे। मी नवमीला येईन पाहें । ती वाणी असत्य नोहे । ऐसा माझा भरवंसा ।।२७।। इकडे स्वामी गजानन। द्वारीं उभे राहून । जयजय रघुवीर म्हणोन । श्लोक बोलूं लागले ।। २८ ।।

श्लोक - अहिल्या शिळा राघवें मुक्त केली । पदीं लागतां दिव्य होऊन गेली ।

अशी वाणी ऐकतां उठली । स्वारी बाळकृष्णाची ।। २९ ।। पाहाती जों येऊन द्वारीं । तों गजाननाची नग्न स्वारी । आजानुबाहु साजिरी । उभी निजानंदामध्यें ।। १३० ।। करण्या गेला नमस्कार । तों रामदास दिसले साचार । हाती कुबडी जटाभार । रूळत होता पाठीवरीं ।। ३१ ।। भालीं त्रिपुंड्र उभा साचा । होता गोपिचंदनाचा । नेसलेल्या लंगोटीचा । रंग होता हिरमुजी ।। ३२ ।। ऐसें रूप पाहिलें । बाळकृष्णा भरतें आलें । प्रेमाचें तें श्रोते भलें । नयनीं संचलें आनंदाश्रु ।। ३३ ।। तों सवेंच दिसती गजानन । त्याच्या नेत्रांकारण । कुबडी लंगोटी कांहीच न । त्रिपुंड्र शिरींचा जटाभार।। ३४ ।। पुन: त्यानें हताश व्हावें । तो रामदास स्वामी दिसावें । पुन: जों निरखून पाहावें। तों मागुती गजानन ।। ३५ ।। ऐसी स्थिती झाली खरी। सिनेमाच्या खेळापरी । घोटाळलासे अंतरीं। कोडे कांहींच उमगेना ।। ३६ ।। मग म्हणाले गजानन । रामदासासी प्रेमेंकरून। नको गांगरूं देऊं मन। तुझा समर्थ मीच असे ।। ३७ ।। मागें बापा गडावरी । माझीच वस्ती होती खरी । आतां शेगांवाभीतरीं। राहिलो येऊन मळ्यांत ।। ३८ ।। तुला सज्जनगडीं दिलें वचन । कीं दासनवमीस येईन । मी बाळापुरालागून । ह्याचें स्मरण आहे कां? ।। ३९ ।। त्या वचनाची पूर्तता । करण्यास येथें आलों आतां । दे सोडोन अवघी चिंता । मीच आहे रामदास ।। १४० ।। शरीररूपी वस्त्रास । तूं किंमत देतोस । आणि आत्म्याला विसरतोस । याला काय म्हणावें ? ।। ४१ ।। श्लोक आहे गीतेठायीं।

वांसासि जीर्णानी तो पाहीं । ऐसा मुळिं न भ्रमिष्ट होई । चाल पाटीं बसवी मला ।। ४२ ।। बाळकृष्णाचा धरून हात । गजानन आलें घरात । एका मोठ्या पाटीं स्थित । स्वामी गजानन जाहले ।। ४३ ।। बाळापुरीं पुकार झाली । गजानन आल्याची ती भली । मंडळी धावूं लागली । दर्शन घ्याया पायांचें ।। ४४ ।। रामदासी अवघ्या दिवसभर । करीत राहिला विचार । शेवटीं रात्र होतां तीन प्रहर । स्वप्न पडलें बाळकृष्णा ।। ४५ ।। अरे, गजानन माझीच मूर्ति । हल्ली तुमच्या वऱ्हाड प्रांती । संशय मुळीं ना धरीं चित्ती । तो धरितां बुडशील ।। ४६ ।। मी तोच समजून । करी गजाननाचे पूजन । गीतेचें हे आहे वचन । संशयात्मा विनश्यति ।। ४७ ।। ऐसें स्वप्न पडल्यावरी । बाळकृष्ण तोषला भारी । मस्तक ठेविलें अत्यादरीं । गजाननाचे पायांवर ।। ४८ ।। महाराज आपुली लीला । मी ना समर्थ जाणण्याला । तो घोटाळा उकलिला । तुम्ही स्वप्न देऊन ।। ४९ ।। नवमी माझी सांग झाली । न्यूनता कांहीं न उरली । अर्भकावरी कृपा केली । तेणें धन्य झालो मी ।। १५० ।। आतां कांहीं दिवस । राहा या बाळापुरास । हीच आहे मनीं आस । ती पूर्ण करा हो ।। ५१ ।। महाराज म्हणाले त्यावर । ऐक माझा विचार । कांहीं दिवस गेल्यावर । येईन मी बाळापुरा ।। ५२ ।। भोजनोत्तर निघून गेले । स्वामी शेगांवासी भलें । रस्त्यानें न कोणा दिसलें । क्षणांत पोचले शेगांवी ।। ५३ ।। स्वस्ति श्रीदासगणूविरचित । हा श्रीगजानन विजय नामें ग्रंथ । सुखद होवो भाविकांप्रत । हेचि इच्छी दासगणू ।। १५४ ।। शुभं भवतु । श्रीहरिहरार्पणमस्तु ।।

।। इति श्रीगजानन विजय ग्रंथस्य नवमोऽध्यायः समाप्तः ।।